

Sapiegų Dievo Motinos paveikslas

Švč. Mergelės Marijos mėnuo

Kun. Andrejus Lazarevas

Gegužės mėnuo – vienas gražiausių pavasario mėnesių. Pabudusi gamta, pasipuošusi žiedais, kviečia ir mus pabusti drauge – pavasariui, žiedais prisiminti tas, kurios mums gyvenime brangiausios: mūsų Motinas ir Dangiškąją Motiną – Mergelę Mariją, kurios vaikai esame. XVIII a. gegužės mėnuo buvo dedikuotas Švč. Mergelei Marijai. Palaimintasis popiežius Paulius VI enciklikoje „Mense Maio“ rašo: „Mes džiaugiamės šiuo dievobaimingu papročiu skirti gegužės mėnesį Mergelės Marijos garbei, nes Jos užtarimu tiek gausių malonių gauna visi krikščionys“. Kyla klausimas: kodėl būtent šis mėnuo pašventas Motinai Marijai? Atsakymas slypi senovės graikų – romėnų, gamtos ir liturginiame kontekstuose.

Senovės graikų ir romėnų kontekstas

Senovės graikų ir romėnų kultūroje gegužės mėnuo laikytas naujo gyvenimo pradžios mėnesiu, kurį teikia Motina žemė. Šis mėnuo asocijuojasi su motinyste, štai kodėl Motinos diena švenčiama daugelyje šalių būtent gegužės mėnesį. Krikščionybė irgi paima šį kontekstą ir paskiria gegužės mėnesį Dangaus Karalienei, nes juk Ji atnešė tikrąjį Gyvenimą į pasaulį, pagimdyma savo Sūnų, Jėzų, kuris suteikė

naują pavasarį.

Gamtos kontekstas

Gegužę pražysta gėlių žiedai, sprogsta medžiai, žaluoja žolė, tai tampa vilties ir naujo gyvenimo simboliu. Palaimintasis Johnas Henry Newmanas sakė, kad pirmoji priežastis, dėl kurios gegužės mėnuo skiriamas Marijos garbei tai – pavasaris, nes po „žiemos speigo pasipuošia žaliais lapais sprogę medžiai, pražysta gėlės soduose, saulė kyla anksti ir leidžiasi vėlai. Dėl tokio išorinio gamtos džiaugsmo yra tinkama, kad savo pamaldumą skirtume Mistinei Rožei, esančiai Dievo namuose“. Jis pažymi, kad kartais šis mėnuo yra lietingas ir vėsus, kaip bebūtų, jis visuomet lieka pažado ir vilties mėnesiu, vasaros preliudijos ir šviesos mėnesiu. Būtent šiuos jausmus atvaizduoja Marija, atpažinti

Šiame numeryje skaitykite

2 psl. Sveika, malonėmis apdovanotoji! Viešpats su tavimi! (Lk 1, 28)
Valdas Vitkauskas

4 psl. Motinos dieną įprasminant
Kun. Vytenis Vaškelis

6 psl. Sekminės– naujojo įstatymo šventė

5 psl. Sekminės – Šventosios Dvasios šventė
Vincas Kolyčius

9-12 psl. Įvairūs skelbimai

Kristaus šviesą.

Liturginis kontekstas

Gegužės mėnuo paprastai papuola į velykinį laiką, tarp Velykų ir Sekminių. Per šį laikotarpį išgyvename Viešpaties prisikėlimą iš mirties, žengimą į Dangų ir Šventosios Dvasios atsiuntimą Bažnyčiai. Tai tinkamas metas dedikuoti šį mėnesį Mergelei Marijai, išgyvenančiai Sūnaus prisikėlimą ir palaikančiai apaštalus vienu iš sunkiausių momentų.

Marijos vaidmuo velykiniu laikotarpiu yra ypač ryškus. Apaštalų darbuose skaitome, kad Ji nuolat buvo su Jėzaus mokiniais: „Jie visi ištvermingai ir vieningai atsidėjo maldai kartu su moterimis ir Jėzaus Motina Marija bei jo broliais“ (Apd 1, 14). Ji „kartu su apaštalais aukštutiniame kambaryje meldėsi ir laukė Šventosios Dvasios atsiuntimo“ (Apd 1, 13-14). Popiežius Benediktas XVI apie Dievo Motinos vaidmenį po Kristaus prisikėlimo rašo taip: „Po Viešpaties prisikėlimo, Marijos guodžiami apaštalai laikėsi drauge. Po Jėzaus žengimo į Dangų, jie kartu meldėsi laukdami Sekminių. Mergelė Marija buvo Motina ir Mokytoja jiems ir mums, šių dienų krikščionims. Dievo Motina turėjo išskirtinį planą žmonijos išganyme ir Bažnyčios gyvenime. Ji sutiko būti Dievo Sūnaus Motina, ir bendradarbiavo su Juo Dievo išganyimo plane. Ji pagimdė pasauliui Išganytoją, augino Jį ir nuolat buvo šalia Jo iki pat to momento, kai stovėjo šalia po kryžiumi. Marija buvo pirmoji Jėzaus mokinė, nusizėmusi sekė Jį kiekvienoje kelionėje ir misijoje. Ji visiškai pasitikėjo Dievu ir gyveno Jo malone. Ji yra tikro Jėzaus mokinio modelis ir visiško pasitikėjimo Juo pavyzdys.“

Apibendrinant galima teigti, kad gegužės mėnuo dedikuojamas Motinos Marijos garbei dėl trijų dalykų: visų pirma, senovės graikų ir romėnų kultūrose gegužės mėnuo skiriamas Motinai žemei ir motiniškumui; antra – pati šventė natūraliai kyla iš gamtos, nes pavasaris – tai naujos gyvybės, vilties, pažado simbolis; ir trečia – liturginis kontekstas, kadangi Marija, išstardama „taip“, tampa Dievo Sūnaus Motina, o prie Kristaus kryžiaus – ir visų mūsų Motina. Per šį mėnesį kalbėdami Mergelei Marijai skirtą litaniją būkime kaip mokiniai arti Tos, per kurią mums

Sveika, malonėmis apdovanotoji! Viešpats su tavimi! (Lk 1, 28)

Valdas Vitkauskas

Ši gegužės mėnesį, kai Sekminių – Šventosios Dvasios išliejimo – šventės džiaugsmas persipina su tradicinėmis katalikiškomis gegužinėmis pamaldomis, Marijos giesmėmis, rožinio malda, yra proga giliau pasvarstyti apie Jėzaus Motiną Mariją ir jos vietą išganyimo plane. Netgi tarp brolių ir seserų Kristuje tenka girdėti labai skirtingų pažiūrų. Vieniems Marija yra neišsenkantis paguodos šaltinis, nuolat gaivinantis visą jų maldos gyvenimą, kiti panašiuose pamaldumuose mato didelį stabmeldystės pavojų. O kas man yra ta Marija, ant kurios nužengė Šventoji Dvasia ir kurią Aukščiausiojo galybė pridengė savo šešėliu; todėl ir jos kūdikis yra šventas ir vadinamas Dievo Sūnumi (plg. Lk 1, 35)?

Pirmieji Marijos ištarti žodžiai, užrašyti Evangelijoje, yra klausimas: „Kaip tai įvyks“ (Lk 1, 34) ir tada tuoj pat po to:

„Štai aš Viešpaties tarnaitė, tebūna man, kaip tu pasakei“ (Lk 1, 38). Šiuose dviejuose trumpuose atsiliepimuose į Viešpaties angelo perduotą žinią telpa labai daug. Mano galbūt subjektyvia ir kitiems nebūtinai reikšminga nuomone, čia atsispindi pavyzdinė žmogaus reakcija į jo Kūrėjo ir Viešpaties kreipimąsi.

Visų pirma, tai atvirai pripažįstamas nesupratimas, kaip turi vykti visi tie dalykai, kuriuos Aukščiausiasis skiria žmogui. Čia yra didelis kontrastas su kitu, atrodytu, visai panašiu ir dažnam būdingesniu atsiliepimu, kurį matome

tame pačiame Luko Evangelijos skyriuje. Jeruzalės šventyklos kunigas Zacharijas į angelo Gabrieliaus žinią, kad išklaustas ilgametis jų prašymas ir jiedu su žmona susilauks palikuonio, atsakė taip: „Kaip aš tai patirsiu? Aš gi jau senis, ir mano žmona nebejauna“ (Lk 1, 18). Skirtumas nuo Marijos atsiliepimo gali pasirodyti labai subtilus, tačiau yra esminis. Pirmuoju, Marijos atveju, nors žinia tikrai dramatiška, atsakyme jaučiasi atviro, savo supratimo ribotumą pripažįstančio Dievo vaiko noras geriau suprasti – kaip tai vyks, ar galbūt kažką ji turi dėl to dar atlikti. Tuo tarpu Zacharijas, nors jam ateina žinia apie seniai melstos malonės išsipildymą, atsiliepia labiau su abejone – ar išvis toks dalykas dar gali jam įvykti. Tiesa, skaitant prieš kone du tūkstančius metų netiesioginio liudininko užrašytą ir iš jau seniai gyvai nenaudojamos kalbos išverstą žinią, tas skirtumas mums gal ir nėra labai pastebimas. Tačiau širdžių tyrėjas aiškiai mato skirtingas vidines nuostatas, su kuriomis užduodami šie, atrodytų, panašūs klausimai. Zacharijui atkerta: „Štai tu tapsi nebylys ir negalėsi kalbėti iki tos dienos, kurią tai įvyks, nes nepatikėjai mano žodžiais“ (Lk 1, 20). Tuo tarpu tas pats angelas į atvirą Marijos klausimą atsako žmogiškam supratimui pritaikytu paaiškinimu ir pasistengia dar sustiprinti jos tikėjimą.

Antroji Marijos atsiliepimo dalis dar įspūdingesnė – ji besąlygiškai priima Viešpaties valią. Ir ne šiaip kokiu neutraliu klausimu. Senovės rytų kultūroje netekėjusiai mergaitei susilaukti kūdikio buvo tiesiog katastrofiškas įvykis. Tai reikė ne tik sugriauti visas ateities viltis sau bei būsimam vaikui, bet ir prarasti savo tėvų ir visos giminės pagarbą bei globą, be kurių gyvenimas toje visuomenėje buvo beveik neįsivaizduojamas. Ir visa tai ištinka, kai tiek nedaug belikę iki tvarkingo, patikimo plano įgyvendinimo – juk jau įvykusios sužadėtuovės su garbingos giminės solidų amata turinčiu vyru. Galbūt tetrūksta tik keleto savaičių ar mėnesių ir visų šių rizikų bei praradimų būtų galima išvengti. Kaip matome iš ne vieno pavyzdžio Senajame Testamente, derybos tokioje situacijoje nebūtų labai netikėtos. Tačiau atsakymas greitas ir vienareikšmis: „tebūna man, kaip tu pasakei“ (Lk 1, 38).

Šie kontrastuojantys atsiliepimai yra nepaprastai svarbi pamoka mums. Ypač šiomet, kai Sekmines sutinkame dažniau nei paprastai minėdami Marijos atsaką į Viešpaties planą. Tie ilgus amžius Bažnyčioje atmenami dalykai nėra skirti būti tik sena gražia puoselėtina tradicija. Jie išliko ne tiek pagerbimui ar atminčiai apie kažkada kažkam atsitikusius įvykius, kiek paraginimui mums, kad ir šiandien patys naudotumėm šiuos turtus savo gyvenimuose. Juk kiekvienas kone nuolatos esame kviečiami daryti sprendimą: ar su pasitikėjimu priimti mums asmeniškai gerojo Kūrėjo skirtą kelio kryptį, dažnai vedančią už mums patogių ribų, kurias patys ar aplinkiniai ir susikonstravome; ar pasiduoti abejonei ir nerimui, iš visų jėgų beatodairiškai įsitvėrus savo mažo pasaulėlio rūpesčių bei planų.

Tikrasis tau skirtas kelias veda būtent ten, kam nuo pat pradžios esi sukurtas ar sukurta – į amžiną visų tavo giluminių, esminių troškimų išsipildymo džiaugsmą. O šio pasaulio pastangos tegali pasiūlyti tik vienintelį įmanomą rezultatą – mirtį amžinojoje nebūtyje. Jei suvoktume šių abiejų kelių galutinius paskirties taškus, ir pasirinkimas būtų aiškus, ir kelionės pavojai lengvai pakeliami. Tačiau bėda ta, kad dažniausiai sutelkiame žvilgsnį tik į pačią šių skirtingų kelių pradžių. Tuomet net nesvarbu, kokio ilgio kelionė dar laukia – ar viena diena, ar šimtas metų. Vis vien vertiname ir renkames ne pagal kelionės tikslą ar jo artumą, o pagal kito žingsnio patogumą. Vaikščioti patogiai būtų nieko bloga, bet kai trumparegiškas patogumas, o ne galutinis tikslas tampa vieninteliu pasirinkimo kriterijumi, labai greitai patenkame į klystkelius. Kas tada gali pasirinkti žengti į nežinomybę, į riziką, į visiškai kitokius santykius ir prioritetus? Net jei siela iš pačios gelmės šaukia, kad ten kitur yra tau paruoštas kelias, arba net jei ir pats arkangelas Gabrielius tam ragintų, kažin ar bepadėtų. O štai čia netgi daugiau negu arkangelas. Juk nuo pat pirmosios Sekminių dienos pats Viešpats Šventosios Dvasios pavidalu liejasi į kiekvieno atsivertusio žmogaus širdį ir gyvenimą. Juk ne veltui Kristus sakė: „jums geriau, kad aš iškeliauju, nes jei neiškeliausiu, pas jus neateis Globėjas“ (Jn 16, 7), ir ne veltui ragino melsti ištvermingai ir su pasitikėjimu: „prašykite, ir jums bus duota; ieškokite, ir rasite; belskite, ir jums bus atidaryta“ (Lk 11, 9). Nežinau tikrai, kodėl taip dažnai sustojame ties šiomis eilutėmis ir nepaskaitome toliau apie tai, ko gi mums reikia taip ištvermingai ir su pasitikėjimu prašyti, ieškoti ir belstis: „Jei tad jūs, būdami nelabi, mokate savo vaikams duoti gerų daiktų, juo labiau jūsų Tėvas iš dangaus suteiks Šventąją Dvasią tiems, kurie jį prašo“ (Lk 11, 13).

Pažadas didelis. Pats Viešpats – Šventoji Dvasia – pasiruošęs žengti į kiekvieno mūsų asmenį, kad rūpestingai vestų per visas kryžkeles. Vestų ne tik už rankos, bet ir iš pačios širdies vidaus. Kodėl tad delsiame to ieškoti ir tai priimti? Gal nedrąsu? O kas gi bus, kai Jis ims ir išlies gausiai savosios Dvasios, kaip ir žadėjo? Ar begalėsiu dar grįžti į tą susidėliotą patogumą žadėjusį kelią?

Šventyklos kunigo abejonei įveikti teko atimti jo kalbos dovaną. Tuo tarpu vienai jaunutei mergaitei nuošalioje tuometinės imperijos provincijoje, Galilėjos miestelyje Nazarete, užteko drąsos priimti Viešpaties kvietimą ir pasirinkti žmogaus protu neapbrėpiamą, pasaulio naudos svarstyklėmis neišmatuojamą kryptį. Nepaisant visų grėsmių ir neaiškumų, ji pasuko teisingesniu, o ne iš pažiūros atrodžiusiu suprantamesniu ir patogesniu keliu. Žinome, į kokią pergalę nuvedė šis apsisprendimas. O ar aš rasiu savyje bent dalelytę tokios drąsos, nelaukdamas ypatingų ženklų ar sukrėtimų? Ar rasi tu? ☞

Motinos dieną įprasminant

Kun. Vytenis Vaškelis

Motinos dienos šventė neįsivaizduojama be Tos, kuri sutiko leisti į nepaprasto ir svarbiausio žmonijoje įvykio išsipildymą – mus perkeičiantį Dievo Sūnaus apsireiškimą. Kukli žydų mergaitė netikėtai atsidūrė prie žemės vaikų išganymo ištakų, ir savuoju *fiat* tapo žemiškoji Jėzaus Gimdytoja. Ji nesiekdama garbės būti ir vadintis Dievo Sūnaus Motina, bet, stovėdama prie Jo kryžiaus ir nelinkėdama savo Sūnaus žudikams nieko blogo, dargi už juos aukodama maldą ir Jos širdį plėšiantį skausmą, iš Merdinciojo išgirdo, kad Ji nuo šiol priklauso apaštalui Jonui ir jis, jo asmenyje ir visi Bažnyčios nariai – Jai.

Jei Dievas būtų sumanęs žmonijos atpirkimą pradėti ne Jėzaus gimimu iš Marijos, o kitu būdu, dabar neturėtume didžiosios mūsų Užtarėjos pas Jį... Tačiau Jis nerado tinkamesnės mums dovanos už Mariją, kuri yra apsiautusi saule (Apr 12, 1), ir, skendėdama Visagalio šlovės artumoje, tos pačios laimės trokšta ir mums. Štai todėl visos motinos ne tik Motinos dienos proga pirmiausia yra kviečiamos prisiminti Tą, kuri jų vaikų ir visų žmonių likimu rūpinasi labiau nei jos pačios.

Žinomas kapucinas Raniero Cantalamessa rašė: „Marijoje, tarsi mažyčiame rasos lašelyje, spindi Bažnyčios ateitis. Štai kodėl Ją vadiname Bažnyčios Motina. Marija – Aušrinė, nušviečianti visą dangų. (...) Marija eina pirma mūsų, Ji veda į ateitį. Ji – Dievo tautos šventumo paveikslas. Kiekvienas šio šventumo paveikslas potėpis rodo į Jėzų Kristų, nes mes visi sukurti panašėti į Jį (Rom 8, 29)“. Jei savo klusnumu Viešpačiui netapytume savo asmeninio gyvenimo paveikslą, jo spalvingos kompozicijos greitai išblėstų, stokodamos tikros atramos Jame. Jis į pirmąjį planą iškėlė savo Mamą ir visų laikų Jo sekėjus, kurių ištikimybė Jo žodžių vykdymui yra svarbi kaip oras žmogaus gyvybės palaikymui (Lk 8, 21). Taigi Jo ir mūsų Motina visada žengia visų Jo ištikimų mokinių eisenos priešakyje.

Visoms gimdytojoms suteikta privilegija savo dorybėmis panašėti į mamų Mamą, kad sulauktų dangaus paramos sau, savo šeimoms ir tėvynei. Jei šv. Teresėlė išdrįso prisipažinti, kad jaučia, jog jos tolimesnė misija prasidės danguje, kai ji, malonei veikiant, mokys žmones, ypač tuos, kurie į ją kreipsis maldoje, mylėti Dievą, kaip ji Jį mylėjo, juolab Švč. Mergelė – visų šventųjų Karalienė – yra pasirengusi padėti kiekvienai motinai įveikti visus išbandymus, nes Ji pati yra Jo gerumo veidrodis, – tereikia tik kasdien skirti nors trumpą valandėlę bendravimui su Viešpačiu ir Marija, skaityti ir priimti Jo tiesos žodžius, kad ant jų kaip ant kietos uolos būtų statomi nesugriaunami šeimos namo pamatai, ir tada neteks matyti tamsybių debesų, temdančių viltingos dienos aušrą...

Palaiminti tie, kurie kelia maldingus žvilgsnius į amžinybėje Išaukštintąją, nes Jai duota žinoti, ko labiausiai reikia tiems, kurių žemiškoji kelionė dar nesibaigė. Pasak katekizmo, „ši Marijos motinystė Dievo malonės plane, prasidėjusi Apreiškimo metu Jai pareiškus savo sutikimą, kurį nesvyruodama išlaikė po kryžiumi, nepaliaujamai tęsiasi, iki visi išrinktieji bus galutinai atbaigti. Paimta į dangų, Ji nesiliovė eiti šių išganymą teikiančių pareigų, bet daugiopu užtarimu ir toliau neša mums amžinojo gyvenimo dovanas (...). Todėl Bažnyčioje šaukiamasi palaimintosios Mergelės, vadinant ją Užtarėjos, Padėjėjos, Pagalbininkės, Tarpininkės titulais“.

Iškeldami ypatingą Marijos vaidmenį mūsų gyvenime, niekam neduodame preteksto manyti, kad dėl to tam tikrame šešėlyje atsiduria pats Išganytojas. Priešingai, tik Jo šviesos sraute aiškiausiai matoma Jo kūrybos viršūnė – Nazareto Mergaitė. Ne veltui šventasis Jonas Paulius II rašė: „Sužavėdama visus tvarinius, tu pagimdei Tą, kuris sukūrė tave!“ Nors niekas neprilygsta Dievui, bet Marija labiausiai į Jį panaši, nes Jos meilė Jam Ją kilniausiu būdu tapatina su Juo, ir dėl šios Jos meilės Viešpačiui Ji tikrai kiekvieną žmogų myli labiau nei mes pajėgiame įsivaizduoti.

Todėl mielosios mamos, Motinos dieną su plačia šypsena priimkite savo namiškių sveikinimus bei gėles, ir jautrūs vieno buvusio sūnaus palaidūno – šv. Augustino – žodžiai tebus jums dovana. Jis rašė: „Pirmiausia mano motinos nuopelnu laikau tai, kad gyvenu... Dieve, Tu ištiesei iš aukštybių savo ranką ir ištraukei mano sielą iš gilios tamsos, kai mano motina, ištikima Tavo tarnaitė, verkė dėl manęs Tavo akivaizdoje labiau, nei motinos apverčia savo mirusius vaikus. Tikėjimo ir dvasios, kurią gavo iš Tavęs, dėka ji matė mano mirtį, ir Tu išgirdai ją, Viešpatie, ir nepaniekinai jos ašarų, kurios liejosi į žemę visur, kur ji meldėsi: Tu išgirdai ją.“

Tad būkite sustiprintos tos mamos, kurioms dar tenka ašarotomis akimis lydėti savo paklydusių vaikų žingsnius... Viešpats tikrai girdi jūsų maldas ir priima jūsų aukas, kad jie vieną dieną savuoju pasikeitimu nustebintų jus. Iš tiesų mes greičiau sulauksime Jo pažado išsipildymo (Jn 16, 24), jei savo artimuosius bei kitus dažnai

Sekminės – Šventosis Dvasios šventė

Vincas Kolyčius

Atėjus Sekminių dienai, visi mokiniai buvo drauge vienoje vietoje. Staiga iš dangaus pasigirdo ūžesys, tarsi kilus smarkiam vėjui. Jis pripildė namą, kur jie sėdėjo. Jiems pasirodė tarsi ugnies liežuviai, kurie pasidaliję nusileido ant kiekvieno iš jų. Visi pasidarė pilni Šventosios Dvasios ir pradėjo kalbėti kitomis kalbomis, kaip Dvasia jiems davė prabilti“ (Apd 2, 1–4).

Sekminės yra laikomos Bažnyčios gimtadieniu. Iki Šventosios Dvasios atsiuntimo visi Jėzaus mokiniai buvo pilni baimės, bijojo kitų žydų persekiojimo ir slapstėsi. Tačiau po Sekminių viskas pasikeitė. Jiems atsirado

drąsa, nebijojo jokių persekiojimų ir drąsiai su įsitikinimu pradėjo skelbti Dievo žodį – Gerąją Naujieną. Tą pačią dieną Petras miesto aikštėje kalbėjo minioms apie prisikėlusį Jėzų. Apaštalų darbuose skaitome: „Tai išgirdę, žmonės susigraudino ir ėmė klausinėti Petrą bei kitus apaštalus: 'Ką mums daryti, broliai?' Petras jiems atsakė: 'Atsiverskite, ir kiekvienas tepasikrikštija vardan Jėzaus Kristaus, kad būtų atleistos jiems nuodėmės, tada gausite Šventosios Dvasios dovaną“ (Apd 2, 37–38).

Šiais laikais, kada visa Bažnyčia ir krikščionybė pergyvena krizę, kada visos valstybės yra taip sumaišytos, jog atrodo, kad gyvename nekrikščioniškame pasaulyje, keliame tą patį klausimą: „Ką mums daryti, broliai?“ Ką iš tikrųjų turime daryti, kad turėtume ramybę, kad pasaulyje būtų taika? Kaip galime įsitikinti, kad Dievas tikrai mus myli, kad jis mums viską atleidžia; kaip žinoti, kad turime išganymą? Petro atsakymas buvo labai aiškus ir efektingas. Tą pačią dieną, klausydamiesi jo žodžių, atsivertė 3000 žmonių (Apd 2, 41). Tad jo atsakymas tinka ir mums šiandien: „Atsiverskite!“

Girdėdami tą žodį „atsiverskite“, dažnai galvojame, kad atsivertimas yra reikalingas tik pagonims arba kitiems, kurie dar nėra girdėję apie Jėzų. Tačiau atsivertimas yra reikalingas kiekvienam. Mes negimstame krikščionimis, bet jais turime pasidaryti.

Kiekvienam reikia Šventosios Dvasios jėgos, kad pajustų artimą santykį su Dievu, kad atgimtų iš naujo.

Daug žmonių save laiko krikščionimis, tačiau iš tikrųjų jie tokie nėra. Galbūt jie yra užaugę katalikiškoje šeimoje, gal retkarčiais ir į bažnyčią nueina, tačiau jų širdys niekuo nesiskiria nuo visai netikinčių. Jie nežino, kad yra nusidėjėliai, ir niekada nėra visiškai atsidavę ir pasižadėję Jėzui Kristui. Nors per krikštą jie ir gavo Šventosios Dvasios dovaną, tačiau jie ta dovana nesinaudoja, ir Šventoji Dvasia juose yra lyg kokioje saugiai uždarytoje dėžutėje.

Popiežius Paulius VI enciklikoje apie evangelizaciją rašo: „Šiandien yra labai didelis skaičius katalikų, kurie yra pakrikštyti, jie formaliai nėra atsisakę krikšto, bet jam yra visiškai abejingi ir gyvena, lyg nebūtų pakrikštyti“ („Evangelii Nuntiandi“, 56).

Bažnyčios „lankytojai“

Atsivertimas reikalingas ir tiems, kurie nuolat lanko bažnyčią. Į tą skaičių įeina tie, kurie yra pasyvūs „sekmadieniniai katalikai“, ir tie, kurie yra aktyviai įsijungę į parapijų veiklą. Bet Dievo žodis nei vieniems, nei kitiems nėra reikšmingas. Svarbu atlikti pareigą. Jie visi turi tikėjimą, tačiau dar kažko trūksta. Trūksta asmeniško Kristaus pažinimo ir kryžiaus jėgos pajutimo, trūksta Šventosios Dvasios veikimo. Ir jiems apaštalas Petras sako: „Atsiverskite!“

Patikrinkime save

Verta pažiūrėti į save, kad pamatytume, ar mums yra reikalingas atsivertimas.

Ar aš viešai lūpomis išpažįstu, kad Jėzus yra Viešpats, ir širdimi tikiu, kad Dievas jį prikėlė iš numirusių?

(Plg. Rom 10, 9-10).

Ar aš nuolat jaučiu Tėvo meilę ir Šventosios Dvasios jėgą, kuri man teikia išmintį ir įgalina vykdyti Dievo valią?

Ar mano pažiūros ir gyvenimo būdas atitinka Dievo įstatymus, ar esu paveiktas dabartinės aplinkos, kuri yra nekrikščioniška?

Ar matau reikalą daryti atgailą – nusisukti nuo nuodėmių, kaip pyktis, pavydas, neapykanta, garbės ieškojimas?

Ar mano dalyvavimas sakramentuose yra gyvas, ar tik pasyvus? Ar aš tik „išklausu“ Mišias, ar jose sąmoningai dalyvauju?

Ar aš dalinuosi savo tikėjimu su kitais?

„Tada gausite Šv. Dvasios dovaną“

Toliau apaštalas Petras sako: „Kiekvienas tepasikrikštija vardan Jėzaus Kristaus, kad būtų atleistos jums nuodėmės, tada gausite Šventosios Dvasios dovaną“ (Apd 2, 38). Petras kalba suaugusiems, kurie dar nebuvo pakrikštyti ir nepažino Jėzaus. Mes buvome pakrikštyti, būdami kūdikiai, tačiau kiekvienas iš mūsų privalo tą krikštą sąmoningai atnaujinti. Tai turėtų įvykti per Sutvirtinimo sakramentą arba bet kuriuo kitu laiku, kai prisipažįstame esą nusidėjėliai, pripažįstame Jėzų Kristų savo Viešpačiu ir Išganytoju, kai prašome, kad Šventoji Dvasia veiktų mumyse.

Jeigu, gavę iš ko nors dovaną, padedame ją kur nors į stalčių ar ant lentynos, tai galime ją ten laikyti 10 ar 50 metų – ji mums nieko nereiškia. Tas pat yra ir su Šventosios Dvasios dovana. Ją gavome krikšto metu, bet, atrodo, net nežinome, ar ją turime.

Šventoji Dvasia padaro mūsų tikėjimą gyva, Dievo žodis – Šventasis Raštas nebėra negyva raidė, bet gyvenimo kelrodis, Šventoji Dvasia mus veda prie Jėzaus, per kurį mes tampame Tėvo vaikais. „Dievas atsiuntė į mūsų širdis savo Sūnaus Dvasią, kuri šaukia: ‘Aba, Tėve!’“ (Gal 4, 6).

Užtat kiekvienam iš mūsų yra reikalinga sąmoningai žinoti, kad esame gavę tą brangią Šventosios Dvasios dovaną. Apaštalas Paulius rašo: „Argi nežinote, kad jūs esate Dievo šventovė ir jumyse gyvena Dievo Dvasia?“ (1 Kor 3, 16). Jeigu žinome, kad Šventoji Dvasia gyvena mumyse, tai turime prašyti, kad ji mumyse veiktų, kad mus vestų prie Jėzaus, kad mus mokytų, guostų, ramintų. „O Globėjas – Šventoji Dvasia, kurį mano vardu Tėvas atsiųs, – jis išmokys jus visko ir viską primins, ką esu jums pasakęs“ (Jn 14, 26). Tai Jėzaus žodžiai, pasakyti ne tik jo mokiniais, bet ir kiekvienam iš mūsų.

Tegul būna šios Sekminės mūsų dvasinio atgimimo šventė. Prašykime Šventosios Dvasios išsiliejimo, jos jėgos, jos ugnies mūsų asmeniškame gyvenime, prašykime ir melskimės dvasinio atgimimo visiems lietuviams ir išeivijoje, ir tėvynėje.

Baigdamas noriu pacituoti prof. St. Šalkauskį, kuris lyg koks pranašas 1939 m. šaukė: „Sekminės yra Šventosios Dvasios šventė. Tuo pačiu jos yra taip pat meilės ir vienybės šventė. Per Sekmines Šventoji Dvasia apsidėiškė apaštalams, kaip dieviškoji galybė, kuri pripildė jų širdis tikėjimo liepsna, sutirpino jų valios ryžtingumą ir susiejo juos ir visus tikinčiuosius dvasiniais vienybės ryšiais. Iš tikrųjų tai buvo regimosios Kristaus Bažnyčios įsteigimo momentas“. Toliau jis dar priduria: „Tai, kas charakterizuoja Lietuvos katalikus, gali būti išreikšta vienu posakiu:

Sekminės – naujojo įstatymo šventė

Atėjus Sekminių dienai, visi mokiniai buvo drauge vienoje vietoje“, – rašoma Apaštalų darbų knygoje. Ar jums nekilo klausimas, kodėl tą dieną mokiniai buvo susirinkę draugėn? Negi jie iš anksto žinojo, kad ant jų nužengs Šventoji Dvasia? Ne, buvo kur kas paprasčiau. Sekminės buvo švenčiamos dar iki Šventosios Dvasios nužengimo, tai yra iki krikščionių Sekminių. Tad Jėzaus mokiniai buvo susirinkę švęsti žydų Sekminių. Iš pirmo žvilgsnio atrodo, kad tai atsitiktinis sutapimas. Na, nužengė Šventoji Dvasia būtent žydų šventės dieną ir tiek. Bet atidus Šventojo Rašto skaitytojas, besigilinantį į Dievo tautos santykių su savo Viešpačiu istoriją, išsyk suprast, kad Šventajame Rašte labai maža atsitiktinių dalykų, juolab Dievas neveikia atsitiktinai. Visas Šventasis Raštas atautas Dievo išminties gijomis, susiejančiomis Senąją ir Naująją Sandorą, Senąją ir Naująją Įstatymą ir visa vedančiomis į istorijos išsipildymą Jėzuje Kristuje. Tad pažvelkime, ką reiškė Sekminės žydams, kad geriau suvoktume, ką būdami krikščionys švenčiame Sekminių dieną.

Sekminės ir Įstatymas. Senajame Testamente Sekminės aiškinamos dvejopai. Anot vieno aiškinimo, iš pradžių jos buvo pirmųjų vaisių, derliaus pirmienų šventė, diena, kai Viešpačiui būdavo aukojamas javų pėdas (plg. Sk 28, 26 ir t.; Iš 23, 16; Įst 16, 9). Vėliau, Jėzaus laikais, ši šventė jau buvo įgavusi ir kitą prasmę. Per Sekmines buvo švenčiamas Įstatymo ant Sinajaus kalno gavimas ir su Dievu sudaryta sandora. Taigi per šią šventę buvo prisimenami Išėjimo knygos 19–20 skyriuje aprašomi įvykiai. Anot Biblijos, išrinktoji tauta Įstatymą gavo praėjus

penkiasdešimt dienų po Paschos, arba Velykų. Taigi iš pradžių žydai Sekmines laikė gamtos, derliaus švente, o vėliau ją imta laikyti ir istorine švente.

Išėjimo knygoje skaitome nuostabius žodžius, kuriuos Bažnyčia įtraukė į Sekminių išvakarių liturgiją: „Jūs matėte, ką padariau egiptiečiams, kaip nešiau jus ant erelių sparnų ir pas save jus atsivedžiau. O dabar, jei paklusite mano balsui ir laikysitės mano sandoros, jūs būsite mano nuosavybė, brangesnė man už visas kitas tautas. Iš tikrųjų man priklauso visa žemė, bet jūs būsite mano kunigiška karalystė ir šventa tauta“ (Iš 19, 4–6).

Anot šv. Augustino, didis ir nuostabus Sekminių slėpinys. Žydai šventė Sekmines, minėdami, kad tą dieną gavo Įstatymą, rašytą Dievo pirštu. Kaip įtabu, kad būtent tą dieną ant mūsų nužengė Šventoji Dvasia, kuri mums irgi davė įsakymą, naujajį įsakymą. O Dievo išminties gelme! Į mūsų širdis ugnimi įrašomas naujasis Įstatymas, amžinoji sandora, daranti mus kunigiška ir šventa tauta, sukurianti Bažnyčią. Staiga nušvinta tikroji Jeremijo ir Ezekielio pranašysčių reikšmė: „O šitokia yra sandora, kurią sudarysiu su Izraelio namais, atėjus toms dienoms, – tai VIEŠPATIES žodis, – įdiegsiu jiems savo įstatymą, jį įrašysiu jiems į širdį. Tada aš būsiu jų Dievas, ir jie bus mano tauta“ (Jer 31, 33). Viešpats jau rašo nebe akmens plokštėse, bet žmonių širdyse. Jis duoda jau nebe išorinį įstatymą, o vidinį. Ezekelis paaiškina, kas tas vidinis įstatymas: „Duosiu jums naują širdį ir atnaujinsiu jus nauja dvasia. Išimsiu iš jūsų akmeninę širdį ir duosiu jums jautrią širdį. Duosiu jums savo dvasią ir padarysiu, kad gyventumėte pagal mano įstatus, laikytumėtės mano įsakų ir juos vykdytumėte“ (Ez 36, 26–27).

Taigi mes gyvename naujuoju Įstatymu – Dvasios įstatymu. Anot apaštalo Pauliaus, „Juk gyvybę teikiantis Dvasios įstatymas išvadavo tave iš nuodėmės ir mirties įstatymo“ (Rom 8, 2). Maža to, pati Dvasia yra Įstatymas.

Ankstyvoji Bažnyčia labai aiškiai įžvelgė sąsajas tarp Šventosios Dvasios nužengimo ir senųjų Sekminių, kaip Įstatymo davimo šventės. Bendruomenei primenama, kad „Jūs pasirodėte esą Kristaus laiškas, kurį mes, patarnaudami jums, surašėme ne rašalu, bet gyvojo Dievo Dvasia, ne akmens plokštėse, bet gyvų širdžių plokštėse. Tokį pasitikėjimą Dievu mes turime Kristaus dėka. Ir ne todėl, kad būtume savaime tinkami ką nors sumanyti tarytum iš savęs, bet mūsų tinkamumas iš Dievo, kuris padarė mus tinkamus būti tarnais Naujosios Sandoros – ne raidės, bet Dvasios, nes raidė užmuša, o Dvasia teikia gyvybę“ (2 Kor 3, 3–6).

Taigi nužengusi Dvasia ne panaikino, kas buvo sena, bet visa kam suteikė naują gyvybę, naują, Dievo Dvasia pašventintą buvimą.

Kristaus Dvasia. Apaštalas Paulius sako, kad išorinis įstatymas nepašalina nuodėmės, nelaidavo gyvybės, o tik parodė, kad esame mirę ir tapę Dievo priešais. „Tad gal įstatymas priešingas Dievo pažadams? – klausia apaštalas: – Anaiptol! Jei būtų duotas įstatymas, galintis teikti gyvybę, tai iš tikrųjų teisumas eitų iš įstatymo“ (Gal 3, 21). Toks įstatymas buvo duotas per Kristų. Kristus, mirdamas ant kryžiaus, paėmė seną akmeninę mūsų širdį, paėmė visus mūsų liguistus jausmus, priešišumą Dievui ir žmonėms, visa, kas mus griauja ir žlugdo, visa, kas mus skiria ir supriešina. Su Jėzumi buvo nukryžiuotas mūsų senasis „aš“ ir sunaikintas nuodėmingasis kūnas: „O ko įstatymas nepajėgė, nes jis buvo kūno nusilpnintas, tai įvykdė Dievas. Jis atsiuntė savo Sūnų nuodėmingo kūno pavidalu ir nuodėmei įveikti pasmerkė nuodėmę kūne“ (Rom 8, 3).

Jėzus prisiėmė mūsų nuodėmes ir mirtį, o mainais mums davė savo gyvenimą, savo meilę Tėvui, savo klusnumą, naują ryšį su Dievu, Jis mums davė įsūnytės dvasią. Šv. Paulius sako, kad mums duota Kristaus Dvasia ir kad Dvasia mums teikia gyvenimą Kristuje Jėzuje (plg. Rom 8, 2).

Juk Šventoji Dvasia nėra kažkoks daiktas ar dalykas, Ji yra Asmuo, trečiasis Švenčiausiosios Trejybės Asmuo. Ji gaivina Bažnyčios Galvą – Jėzų Kristų ir per Jį pasklinda po visus Jo Kūno narius. Taip mes tampame vienu kūnu ir viena dvasia.

Nauja širdis. Taigi Kristaus Dvasia, išlieta į tikinčiųjų širdis per Dievo žodį, sakramentus, tampa jų gyvenimo saiku ir matu. Jau nebėra išorinės prievartos, prieštaros tarp „galima“ ir „nevalia“. Nors „Kūno siekimai priešiški Dievui; jie nepaklūsta Dievo įstatymui ir net negali paklusti“ (Rom 8, 7), bet mums duota nauja širdis! Be perstojo gaivinanti mūsų širdį Dvasia į mus lieja Dievo meilę, mus sutaikina su Dievu, kitais žmonėmis ir pačiu savimi. Ji mus perkuria į naują žmogų, pajėgų ir norintį mylėti, daryti gera, veikti kitų labui. Ši Dvasia duoda naujajį įsakymą, bet jis nėra valios primetimas. Ne, Ji pati yra šio įstatymo veikėja. Ji, užuot diktavusi žmogui, ką jis turi daryti, visur eina

ir veikia drauge su žmogumi ir pačiame žmoguje. Tad šis visą žmogų persmelkiantis Dvasios veikimas dažnai vadinamas ne įstatymu ir ne įsakymu, bet malone: „jūs ne įstatymo, bet malonės galioje“ (Rom 6, 14).

Būtent Dvasia daro Kristaus duotąjį įsakymą mylėti vieniems kitus (plg. Jn 13, 34) gyvą ir naują. Be Dvasios veikimo, šis Kristaus įsakymas būtų paprasčiausiai nesuprastas. Kaip apaštalams reikėjo Dvasios, kad jie suvoktų ir imtų vykdyti Kristaus mokymą, taip ir mums reikia Dvasios, kad perprastume Kristaus mokymą ir įstengtume juo gyventi. Pažvelkime į šventųjų gyvenimą. Jie degė meile Kristui, bet ne todėl, kad juos patraukė Kristaus žodžiai. Jie buvo užsidegę, nes juos perkeitė Mylimasis, Jo išlieta malonė, sukūrusi naują širdį, pašalinusi visą nejautrumą.

Taigi šis naujasis Dvasios įstatymas veikia per meilę. Naujasis įstatymas yra ne kas kita kaip tai, ką Jėzus vadina naujuoju įsakymu. „Dievo meilė yra išlieta mūsų širdyse Šventosios Dvasios, kuri mums duota“ (Rom 5, 5), – rašo apaštalas Paulius. Ši meilė yra meilė, kuria Dievas mus myli ir kuria Jis drauge ir mus padaro Jį ir kitus žmones mylinčius. Meilė yra ženklas, atskleidžiantis naująjį Dvasios duotą gyvenimą. Apaštalas Jonas rašo: „Mes žinome, jog iš mirties esame persikėlę į gyvenimą, nes mylime brolius. Kas nemyli, tas pasilieka mirties glėbyje“ (1 Jn 3, 14).

Kai kurie žmonės stebisi: kaip meilė gali būti įsakymas? Negi įsakysi žmogui mylėti? Pamažytume, kas žmogų pastūmėja veikti: arba išorinė jėga, arba patraukimas ką nors daryti, kitaip sakant, vidinis troškimas. Pirmuoju atveju žmogus veikiamas bausmės baimės, o antruoju – veikia, raginamos vidinės paskatos, troškimo ko nors. Jam nereikia grasinti bausme, jis traukiamas objekto, kurio trokšta. Taigi šia prasme Šventoji Dvasia, arba Meilė, yra įstatymas, įsakymas, teikiąs krikščioniui energijos daryti visa, ko Dievas nori. Meilė suteikia jėgų veikti spontaniškai, netgi daug negalvojanč, ją priekin stumia noras daryti tai, ko Dievas nori, ji myli visa, ką myli Dievas, nes pats Dievas yra jos troškimas. Būtent per Dvasią žmogus pasiekia gyvąją Dievo valią. Tas, kuris myli, nežino ribų, jam niekas nesunku, nieko nėra neįmanomo. Meilė pajėgi visa įveikti. Gyventi naujuoju Dvasios duodamu įstatymu – tai gyventi meile, būti jos nešamam.

Meilė saugo įstatymą, įstatymas saugo Meilę. Tūlam krikščioniui gali kilti klausimas, ar įstatymas dar tebereikalingas, gal užtenka visur vadovautis tik meile? Bet Dešimt Dievo įsakymų, įrašytų akmens plokštėse, nepaliovė galioti ir šiandien, praėjus tiek daug metų po Šventosios Dvasios nužengimo. Rodos, įstatymų netgi pagausėjo: Bažnyčioje galioja Kanonų teisės kodeksas, vienuolynuose – regulos, tai yra saviti įstatymai, tvarkantys vienuolijų narių kasdienį gyvenimą, ir panašiai. Negi visa tai svetima krikščioniui, besivadovaujančiam Dvasios įstatymu? Teisingas krikščioniškas atsakymas į šį klausimą randamas Šventajame Rašte: „Nemanykite, jog aš atėjęs panaikinti įstatymo ar Pranašų. Ne panaikinti jų atėjau, bet įvykdyti“ (Mt 5, 17). Taigi meilė ne panaikina, bet įvykdo įstatymą. Ji iš tikrųjų yra vienintelė jėga, pajėgi jį įvykdyti. Ezekielis pranašystėje susiejo Dvasios dovaną ir naują, pajėgią laikytis įstatymo širdį: „Duosiu jums savo dvasią ir padarysiu, kad gyventumėte pagal mano įstatus, laikytumėtės mano įsakų ir juos vykdytumėte“ (Ez 36, 27). Ir Jėzus sako: „Jei kas mane myli, laikysis mano žodžio“ (Jn 14, 23), taigi susieja įstatymą su meile.

Iš tikrųjų įstatymas ir meilė vienas kitam neprieštarauja, bet vienas kitą sergsti. Anot Augustino, įstatymas duotas, kad galėtume siekti malonės, o malonė, kad galėtume laikytis įstatymo. Įsakymų laikymasis, tai yra, klusnumas, – tai meilės išmėginimas. Tai ženklas, ar mes gyvename pagal Dvasią ar pagal kūną. „Nes tai ir yra Dievo meilė – jo įsakymus vykdyti. O jo įsakymai nėra sunkūs“ (1 Jn 5, 3). Pats Jėzus mums tapo įstatymo laikyosi ir meilės pavyzdžiu. Jis savo meilę išreiškė klusnumu įstatymui. Jėzus sako: „Jei laikysitės mano įsakymų, pasiliksite mano meilėje, kaip aš kad vykdaus savo Tėvo įsakymus ir pasilieku jo meilėje“ (Jn 15, 10).

Taigi tarp Meilės ir įstatymo vyksta abipusiai mainai. Meilė yra įstatymo stiprybė, o įstatymas – jos apsauga. Iš Šventojo Rašto žinome, kad įstatymas duotas mums, nusidėjėliams (plg. 1 Tim 1, 9), bet ne tik kaip drausminimo priemonė. Jis yra duotas ir mūsų laisvei. Pareiga mylėti, tai yra įstatymas, meilę apsaugo nuo nusivylimo, ji palaiko mūsų amžinybės viltį. Iš tikrųjų mylėti reiškia ir save pririšti, susaistyti, įpareigoti. Įstatymo sąvoka ypač svarbi nūdienos visuomenėje, kur dažnas galvoja, kad galima mylėti neįsipareigojant, kad tik nesusisaisčiusi meilė yra iš tikrųjų spontaniška, laisva. Bet tai prieštarauja tikrajai žmogaus laisvei, tikrajam jo širdies troškimui – mylėti amžinai ir būti mylimam amžina meile.

Pareiga mylėti žmogų priartina prie Dievo. Juk žinome, kad Dievas yra tas, kuris negali nemylėti. Tam tikra prasme galime sakyti, kad Jis turi pareigą mylėti. Šis įstatymas, arba pareiga, kyla iš Jo prigimties. Jis susisaistęs meile. Dieve pareiga mylėti nėra priešinga meilės laisvei. Abi tarpusavyje dera. Panašiai turėtų būti ir mumyse. Žmogus juo labiau panašėja į Dievą, juo daugiau įsipareigoja mylėti amžiams. Jis paverčia meilę pareiga, arba įstatymu, arba tiksliau, jis priima įstatymą, kurį jam duoda Dievo meilė: „Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela ir visu protu. (...) Mylėk savo artimą kaip save patį“ (Mt 22, 37).

Tad švęsdami Sekminės džiauikimės Viešpaties duotu įstatymu, tegul mumyse gyvenanti Kristaus Dvasia teikia jėgų jį vykdyti, mylėti visa širdimi, jam paklusti. Džiauikimės pareiga mylėti, džiuigaukime, kad Viešpats mus susaistė su savimi neišardomais saitais, kad atsiuntė savo meilės laidą – Šventąją Dvasią.

Parapijos finansai kovo mėn.

Londono lietuvių šv. Kazimiero bažnyčios pajamos kovo mėnesį – £7 515, išlaidos – £7 786.

Nuoširdžiai dėkojame už Jūsų supratimą ir prisidėjimą prie mūsų visų bažnyčios išlaikymo.

Sužadėtinių pasirengimo Santuokai kursai

Informacija ir registracija internetinėje svetainėje www.londonas.co.uk

Kas yra Gift aid?

Gift aid yra paramos sistema Didžiojoje Britanijoje, kuri leidžia individualiems mokesčių mokėtojams efektyviau aukoti labdaros organizacijoms. Nuo asmens per metus paaukotos sumos valstybė bažnyčiai duoda 25%. Taigi jeigu mūsų parapijietis yra mokesčių mokėtojas ir aukoja Gift aid būdu, jis leidžia parapijai gauti 25% daugiau pajamų. Pavyzdžiui, jei žmogus Gift aid būdu paaukvoja 100 svarų, valstybė prideda 25 svarus ir bažnyčia iš viso gauna 125 svarus.

Kaip aš galiu naudoti Gift aid?

Pirmiausia, aukotojas turi būti mokesčių mokėtojas. Tada jis turėtų užpildyti Gift Aid deklaraciją. Ją galima gauti iš kun. Petro arba Onutės Verbickienės.

Pagal Gift Aid planą galite aukoti trimis būdais:

1. Auka įdedama į specialų voką, kurį rasite bažnyčios gale virš religinių reikmenų spintelės. Ant voko užrašomas aukotojo numeris, kurį gausite užpildę deklaraciją, ir auka.
2. Vienkartinė auka išrašant čekį.
3. Tiesioginis banko pavedimas į parapijos sąskaitą (Direct debit). Formą galite gauti iš referentės Jurgitos Vitkauskienės arba Onutės Verbickienės.

„Kiekvienas tegul aukoja, kaip yra širdyje nutaręs, ne gailėdamas ar tarsi verčiamas, nes Dievas myli linksmą davėją“.

2 Kor 9, 7

Bažnyčios svetainė

Kviečiame kiekvieną sekmadienį po 10 ir 12 val. šv. Mišių į bažnyčios svetainę paskanauti kavos, arbatos, parapijiečių paruoštų vaišių, pabendrauti, susipažinti.

Svetainėje taip pat galite įsigyti krikščioniškos literatūros suaugusiems ir vaikams, giesmių kompaktinių plokštelių, žvakių, devocionalijų.

Sakramentai

Kviečiame ruošti Krikštui, Pirmajai Komunijai, Sutvirtinimui, Santuokai Londono lietuvių šv. Kazimiero bažnyčioje. Daugiau informacijos ir registracija www.londonas.co.uk

Švč. Sakramento Adoracija

Adoracija – Švč. Sakramento kultas. Ši sena Bažnyčios tradicija išreiškia ypatingą pagarbą Eucharistiniam Jėzui. Pamaldų metu Švč. Sakramentas yra išstatomas monstrancijoje, kad matytųsi. Adoracija – tai susitikimas su Kristumi, kuris yra Asmuo. Tai mano buvimas su Juo ir Jo buvimas su manimi širdis širdin. Mūsų bažnyčioje Adoracija vyksta **kiekvieną trečiadienį po 19 val. šv. Mišių.**

Vaikų Krikštas

Visa reikalinga informacija apie pasiruošimą internetinėje svetainėje londonas.co.uk

Susitaikymas

Išpažinčių klausoma pusvalandį prieš šv. Mišias arba kitu laiku, susitarus iš anksto telefonu. Jei ieškote patarimo iš kunigo ar norite pasikalbėti, kviečiame iš anksto susitarti dėl susitikimo laiko.

Ligonių lankymas

Dėl ligonių lankymo prašome kreiptis į kleboną po šv. Mišių arba telefonu. Tu pačiu galėsite priimti ir reikalingus sakramentus.

Gyvojo rožinio draugija kviečia bendrai maldai

Gyvojo Rožinio draugija gegužės mėn. kviečia parapijiečius bendrai maldai už gyvas ir į amžinybę išėjusias motinas. Dėkojame, Tau Dieve, už motinystės dovaną. Atsiųsk, Viešpatie, savo Šventąjį Supratimo ir Išminties Dvasią, kad Ji vestų teisingu keliu auklėjant vaikus ir saugant šeimos židinį. Stiprink, Viešpatie, visas motinas fiziškai ir dvasiškai, pripildyk jų širdis savo Meile, kad pajėgtų mylėti Tave, savo šeimą ir vaikus. Mirusioms motinoms meldžiame Dangaus Karalystės. Marija, Karaliene šeimos, melski už mus!

Gegužės mėn. liturginis kalendorius

- 1 A Šv. Juozapas Darbininkas
- 2 T Šv. Atanazas, vyskupas, Bažnyčios mokytojas
- 3 K ŠV. PILYPAS IR JOKŪBAS, APAŠTALAI
- 6 S **VI VELYKŲ SEKMADIENIS**
Apd10, 25-26.34-35.44-48; Ps 98; 1Jn 4,11-16; Jn15,9-17
- 12 Š Šv. Nerijus ir Achilas, kankiniai;
Šv. Pankratas, kankinys
- 13 S **VIEŠPATIES ŽENGIMAS Į DANGŲ (Šeštinės)**
Pasaulinė visuomenės komunikavimo priemonių diena
Apd 1, 1-11; Ps 47; Ef 4, 1-13; Mk 16, 15-20
- 14 P ŠV. MOTIEJUS, APAŠTALAS
- 16 T Šv. Andriejus Bobola, kunigas, kankinys
- 18 Pn Šv. Jonas I, popiežius, kankinys
- 20 S **ŠVENTOSIOS DVASIOS ATSIUNTIMAS (Sekminės)**
Apd 2, 1-11; Ps 104; Gal 5, 16-25; Jn 15, 26-27; 16, 12-15
- 21 P Šv. Kristoforas Magaljanesas ir jo draugai, kankiniai
- 22 A Šv. Rita Kašietė, vienuolė
- 24 K **MŪSŲ VIEŠPATS JĖZUS KRISTUS, AUKŠČIAUSIASIS IR AMŽINASIS KUNIGAS**
- 25 Pn Šv. Beda Garbingasis, kunigas, Bažnyčios mokytojas;
Šv. Grigalius VII, popiežius;
Šv. Marija Magdalena de Paci, mergelė
- 27 S **ŠVENČIAUSIOJI TREJYBĖ**
Įst 4, 32-34. 39-40; Ps 33; Rom 8, 14-17; Mt 28, 16-20
- 31 K **ŠVČ. MERGELĖS MARIJOS APSILANKYMAS**

Lk.katalikai.lt

Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus, Aukščiausiojo ir Amžinojo Kunigo, šventė

Gegužės 24 d.

Lietuvoje įvesta nuo 2013 m. vasario 20 d., pradėta švęsti 2014 m. Jos ištakos – Ispanijos kontempliatyvio Kristaus Kunigo seserų oblačių vienuolijoje, besimeldžiančioje už kunigų ir kunigystės kandidatų šventėjimą. Pirmiausia šventė plito ispaniškai kalbančių katalikų šalyse, nuo 1973 m. nustatyta jos šventimo data liturginiame kalendoriuje: ketvirtadienis po Sekminių. Popiežiaus Benedikto XVI sprendimu atskirų šalių vyskupų konferencijoms buvo leista įsivesti šią šventę: tai buvo vienas iš jo pontifikate švęstų Kunigų metų dvasinių vaisių.

Švč. M. Marijos Apsilankymo pas Elzbietą šventė

Gegužės 31 d.

Apsilankymo šventės tema – Evangelijoje aprašytas Marijos apsilankymas pas giminaitę Elzbietą (Lk 1, 39–56) ir *Magnificat* (Lk 1, 46–55). Pranciškonų ordino generolas šv. Bonaventūras 1263 m. įvedė šią šventę į savo Ordiną. Popiežius Urbonas VI 1389 m. įsakė ją švęsti Visuotinėje Bažnyčioje.

Lk.katalikai.lt

Bažnyčios choras

Visus norinčius ir galinčius giedoti kviečiame prisijungti prie Londono lietuvių šv. Kazimiero parapijos choro! Choro repeticijos vyksta kiekvieną sekmadienį 11 ir 13 val. Giedama sekmadieniais 12 val. šv. Mišiose.

Prašome kreiptis bažnyčioje į vargonininką arba tel. 07921848409

Motinos maldoje

viena grupelė mūsų bažnyčioje renkasi sekmadieniais po 12 val.

šv. Mišių, kita - penktadieniais 18 val.

Anoniminių alkoholikų
susirinkimai vyksta

St. Peter&Paul's

bažnyčios koplyčioje,
326 High Road, Ilford,
antradieniais 19 val.,
ketvirtadieniais 19 val.,
šeštadieniais 15 val.

Šv. Kazimiero bažnyčioje
sekmadieniais 19 val.

Informacija tel.: 07875660982;
07957792096.

Suaugę alkoholikų vaikai (SAV)

Penktadieniais 20:00 val.
Londono lietuvių šv. Kazimiero bažnyčioje.

Tel. nr. 07539680773 arba 07926618677.

el. paštas sav.londonas@gmail.com.
Daugiau informacijos rasite:
www.suaugevaikai.com

Anoniminių Lošėjų

susirinkimai vyksta
Londono lietuvių šv. Kazimiero bažnyčioje
ketvirtadieniais 19:30 val.
Informacija tel.: 07983412108; 07931116110

Šv. Mišios kitose bendruomenėse

BEDFORD

RC Church Of Christ The King, Harrowden rd., Bedford MK42 0SP
Birželio 24 d. 12 val.

KING'S LYNN

Our Lady of Annunciation Church, London rd., King's Lynn PE30 5HQ
Birželio 3 d. 13 val.

BOSTON

St Mary Our Lady of The Rosary Church, 24 Horncastle rd., Boston PE21 9BU
Gegužės 12 d. 13 val. Pirmosios šv. Komunijos šventė
Birželio 8 d. 18 val.

NOTTINGHAM

Lietuvių katalikų centras „Židinys“, 16 Hound rd., Nottingham NG2 6AH
Gegužės 19 d. 11 val.
Birželio 23 d. 14:45 val.

PETERBOROUGH

St Peter and All Souls Church, Geneva st., Peterborough PE1 2RS
Gegužės 19 d. 16 val. Pirmosios šv. Komunijos šventė
Birželio 23 d. 19:15 val.

WISBECH

Our Lady & St. Charles Borromeo, 69 Queen's Road, Wisbech PE13 2PH
Birželio 3 d., 13 val.

SPALDING

The Immaculate Conception & St Norbert, 52 St Thomas Rd, Spalding PE11 2XX
Birželio 9 d., 14 val.

Kun. Andrejus Lazarevas

tel. 07443998275, el. p. andrejus.l@katalikai.org.uk

PRIKLAUSOMYBĖS LIGŲ DIENOS CENTRAS

ALFA programa skirta lietuvių-rusų išėivijos bendruomenių asmenims, turintiems priklausomybę nuo alkoholio ir narkotikų. Asmeninės konsultacijos bei terapiniai užsiėimimai grupėse. Maitinimas. Paslaugos teikiamos nemokamai lietuvių-rusų kalbomis.

SMULKIAU: 07912 890520 (Vladas) • E: info@alfalife.org.uk

Vidinio išgydymo pamaldos

Gegužės 26 d., šeštadienį,

po 19 val. vakaro šv. Mišių

Bažnyčioje. Maldą veda kun. Andrejus Lazarevas.

Šeimų stovykla

Gegužės 26 d., šeštadienis, 12 val. –

gegužės 28 d., pirmadienis, 15 val.

Vieta: Alton Castle jaunimo rekolekčių centras, Castle Hill Road,
Alton, Staffordshire, ST10 4TT.

Daugiau informacijos ir registracija www.katalikai.org.uk

Pasirengimo santuokai kursai

Kviečiame sužadėtinius registruotis parapijos internetinėje svetainėje www.katalikai.org.uk į Sužadėtinių pasirengimo Santuokai kursus.

Žodžio liturgija vaikams (3 – 7 m.)

Sekmadeniais per 10 ir 12 val. šv. Mišias vyksta Žodžio liturgija vaikams. Mielai kviečiame šeimas su vaikais dalyvauti.

Taip pat priminame, kad per kiekvienas šv. Mišias svetainėje yra vaizdo ir garso ryšys iš bažnyčios, kad šeimos su mažais vaikais, kurie neišbūna Mišiose, galėtų pilnai dalyvauti.

Šventoji, amžinai žėrinti

Ugnie, teisybės

Dvasia, aplankyk,

pripildyk ir

apšviesk mūsų širdis.

Amen.

Lietuviški centrai

Lietuvos Respublikos ambasada

Lithuania House

2 Bessborough Gardens, Westminster

London SW1V 2JE

Tel.: 020 7592 2840

El. paštas: amb.uk@urm.lt

Konsulinis ir vizų skyrius

Darbo laikas: pirmadieniais 13:00-17:00 val.,

antradieniais-penktadieniais 9:00-13:00 val.

Užsienio valstybių piliečių priėmimo

valandos vizų klausimais: antradieniais-

ketvirtadieniais 15:00-16:00 val.

Tel. +44 (0) 20 7592 2840 www.uk.mfa.lt

Nottinghamo „Židiny“

16 Hound Rd., West Bridgford

Nottingham, NG2 6AH

Tel. 0115 9821 892

Lietuvių katalikų misija Dubline, Airija

48 Westland Row, Dublin 2 at St Andrew's

Church Ireland

Tel. +353 1676 1030, Mob. +353 877477554

El. paštas: earnasius@yahoo.com

Lietuvių sielovada vidurio ir Šiaurės Anglijoje

Kun. Ramūnas Gerdauskas

Tel. 07943342098

El. p. kun.ramunas@gmail.com

Lietuvių sielovada Rytų Anglijoje

Kun. Andrejus Lazarevas

Tel. 07443998275,

El. p. andrejus.l@katalikai.org.uk

ŠV. MIŠIOS

Sekmadeniais:

10 val.

12 val.

18 val.

Darbo dienomis ir šeštadieniais

19 val.

KONTAKTAI

Adresas: 21 The Oval, Londonas

E2 9DT

Tel.: 020 7739 8735

0793 9126 505

El. paštas:

parapija@londonas.co.uk

Internetinė svetainė:

www.katalikai.org.uk

Artimiausia metro stotis – **Bethnal Green.**

Bažnyčią galite pasiekti šiais autobusais:

26, 48, 55, 254, 106, D6, 388.

Laukiame Jūsų pastabų, pasiūlymų ir idėjų!

Už skelbimų turinį neatsakome.

Dėkojame už aukas laikraščelio leidybai!